

Nové tajemství?

Špekoun vzal strážmistra Goona dovnitř bočním vchodem a uvedl ho do obývacího pokoje. „Jsou doma vaši rodiče?“ ptal se pan Goon, jelikož se těšil, že bude mít příležitost usvědčit Fredericka přímo před nimi.

„Jsou bohužel pryč,“ odpověděl Špekoun. „Ale je tu Larry a ostatní. Jsem si jist, že si rádi vyposlechnou váš příběh, ať už je o čemkoli. Víte, trochu se tyhle prázdniny nudíme, pane Goone. Ne a ne narazit na nějaké tajemství. Nevíte náhodou vy sám o případu, který bychom vám mohli pomoci vyřešit?“

„Vyřídilku máte jedna báseň, to se musí nechat,“ řekl pan Goon, aby Fredericka zarazil. „Takže říkáte, že vaši povedení přátelé jsou tu také? Dojděte pro ně. Ani trochu jim neuškodí, když si mě vyslechnou!“

Špekoun přistoupil ke dveřím a zakřičel tak hlasitě, že pan Goon málem vyletěl z kůže. Brok vylezl zpod křesla a hlasitě se rozštěkal. Pak Goon se zamračil.

„Drž se ode mě dál, ty jedna potvoro,“ řekl. „Pane Fredericku, nemohl byste to zvíře poslat pryč z místnosti? Jestli se ke mně přiblíží, přísahám, že ho nakopnu.“

„To rozhodně nedělejte,“ odpověděl Špekoun. „Přece byste nechtěl, abych vás nahlásil na policii za kruté zacházení se zvířaty, pane Goone. Broku, sedni!“

Na schodech se ozval dusot nohou a za chvíli se už Larry, Daisy, Pip a Bětka objevili ve dveřích, celí zvědaví, proč na ně Špekoun tak hlasitě volal. Když spatřili strážmistra, zůstali stát jako přimrazení.

„Á, pan Goon,“ vyhrkl Larry překvapeně. „Jaké milé překvapení!“

„Takže vás tu mám všechny pohromadě, co?“ řekl pan Goon a přeměřil si všechny zamračeným pohledem. „Určitě zase plánujete nějakou rošťárnu, co?“

„Ani ne,“ odpověděl Pip. „Špekounova maminka pořádá dobročinný bazar, takže vyklízíme podkroví, aby měla co prodávat. Nemáte vy nějaké harampádí, které by se dalo zpeněžit? Třeba pár starých přileb, ty by šly určitě na dračku.“

Bětka vyprskla smíchy a pak se rychle schovala za Špekouna, aby se vyhnula Goonovu zuřivému pohledu.

„Hned se všichni posad'te,“ rozkázal pan Goon dětem. „Přišel jsem si s vámi promluvit o jedné velmi vážné záležitosti. Chci znát váš názor, dříve než celý případ nahlásím velitelství.“

„To zní opravdu zajímavě,“ řekl Špekoun a rozvalil se na kanapi. „Posad'te se přece také, pane Goone. Uděláme si pohodlí a pěkně v klidu si vyslehneme vaši pohádku na dobrou noc.“

„Žerty vám dnes mnoho nepomohou, pane Fredericku, to vám říkám rovnou,“ odsekl pan Goon a usadil se vznešeně v největším křesle, které v místnosti bylo. „Ani trochu vám nepomohou. Tak za prvé – proč jste nebyl v podkroví spolu s ostatními?“

Špekoun se zatvářil překvapeně. „Nesl jsem nějaké věci dolů do garáže,“ řekl. „A pak jsem zaslechl Brokovo štěkání a šel jsem se podívat, kdo přišel. Proč se na to ptáte?“

„Hoho! Netušíte asi, že velmi dobře vím, co jste dnes ráno dělal!“ zahřímal pan Goon. „Převlékl jste se znovu za řezníkova učně, že je to tak? Nemyslete si, že mi to hned ne-

došlo! Oblékl jste si tu svou pruhovanou řeznickou zástěru a navlékl si svou zrzavou paruku, že ano, a pak jste...“

„S lítostí vám musím říct, že to tak nebylo,“ řekl Špekoun. „Přiznávám, že bych se raději toulal po vesnici v převleku za řezníkovu učně, než nosil harampádí dolů po schodech, ale pravda je jiná, pane Goone. Přece byste nechtěl, abych vám lhal, jen abych vás potěšil, nebo snad ano? Rozhodně prohlašuji, že dnes ráno jsem se za řezníkovu učně nepřevlékl!“

„Ha! Takže nepřevlékl!“ řekl pan Goon zvýšeným hlasem. „A předpokládám, že jste mi ani nenechal vzkaz v košíčku s kolíčky. Ani jste mi nepoložil dopis na lopatu v kůlně a...“

Špekoun se překvapením nezmohl na slovo. Ani ostatní nevěděli, co říct. Dívali se bezradně jeden na druhého, jako by se báli, že se pan Goon opravdu zbláznil. Košíček na kolíčky? Lopata v kůlně? Co přijde dál?

„A asi si myslíte, že přilepit další vzkaz na víko od popelnice byl kdovíjak chytrý nápad, že ano?“ hřímal strážmistr hromovým hlasem. Když domluvil, vypouklil oči a beze slova zíral na překvapené děti.

„Kde asi najdu další vzkaz?“ řekl s úšklebkem. „No tak, povězte. Kde? Rád bych to věděl, abych se tam mohl co nejdříve podívat.“

„No, já nevím,“ svaraštil obočí Špekoun. „Co třeba v konvi na zalévání, jestli nějakou máte, pane Goone. Anebo v nákupní tašce...“

„Anebo na nočním stolku,“ připojil se Larry. „Tam byste ho ani nemusel hledat. Až byste se ráno probudil, měl byste ho rovnou před nosem.“

Pan Goon zrudl jako rak. Rozhlédl se výhružně kolem sebe, čímž malou Bětku vyděsil tak, že málem vyběhla ze dveří. Pohledy pana Goona jí naháněly strach.

„To není ani trochu legrační,“ prohlásil pan Goon nakvašeně. „Ani trochu. Jenom mě to utvrzuje v přesvědčení, že jste tu hru s podivnými vzkazy vymysleli všichni společně.“

„Pane Goone, nemáme představu, o čem to mluvíte,“ řekl Špekoun, když si uvědomil, že strážmistr bere celou tu záležitost s podivnými vzkazy zatraceně vážně. „Co kdybyste nám hezky popořádku řekl, co máte na srdci, a my vám zase pěkně po pravdě řekneme, jestli s tím máme nebo nemáme něco společného.“

„Že s tím máme něco společného vy, pane Fredericku, to vím jistě,“ řekl Goon. „Je to přesně ve vašem stylu. Dělat si legraci z druhých, to je něco pro vás. Jenže posílat anonymní dopisy není legrační. Je to zločin.“

„Co je to *anonymní* dopisy?“ zeptala se Bětka. „Moc tomu nerozumím.“

„To jsou vzkazy od někoho, kdo se nechtěl na konci dopisu podepsat,“ vysvětlil Špekoun. „Obvykle na nich není adresa ani jméno odesilatele a posílají je jen opravdoví zbabělci. Není to tak, pane Goone?“

„Je to přesně tak,“ přisvědčil pan Goon. „A řeknu vám, pane Fredericku, že jestli jste ty dopisy napsal vy, nejste nic jiného než zbabělec!“

„Jenže já je nenapsal,“ odsekl Špekoun, který už začínal ztrácet trpělivost. „Pro pána krále, pane Goone, pusťte se do toho a povězte nám, co se stalo. Jsme úplně bezradní.“

„To vám tak věřím!“ řekl pan Goon a vytáhl z kapsy obálky se vzkazy. Podal je Špekounovi, který obálky otevřel, vzkazy z nich vyňal a jeden po druhém přečetl nahlas.

„Poslechněte si první vzkaz. Říká se v něm: Zeptej se Smithe na jeho pravé jméno. A tady druhý: Vyžeň ho z vily Pod Břečťanem. A tady je napsáno: To si říkáš policista? Radši běž navštívit Smithe! A v posledním stojí: Jestli nepůjdeš

za Smithem, budeš litovat! Opravdu velmi podivné vzkazy. Všimněte si – pisatel je dokonce ani nenapsal vlastní rukou.“

Špekoun nechal vzkazy kolovat. „Pisatel vystříhl všechna slova z novin a pak je přilepil na papír lepidlem,“ řekl Larry. „Tehle trik používají lidi, který nechtěj, aby je adresát poznal podle rukopisu.“

„Je to opravdu podivné,“ kroutil hlavou Špekoun. „Kdo je Smith? A kde je vila Pod Břečťanem?“

„Takový dům neznám,“ řekla Daisy. „Ale znám vilu Pod Topoly. Ta je zrovna v naší ulici.“

„Krucí!“ vyštěkl strážmistr Goon, kterému při vyslovení názvu *Pod Topoly* naskakovala husí kůže. Nikdo mu nevěnoval pozornost.

„Znám také Pod Jedlemi,“ připojila se Bětko, „a Pod Kaštany. Ale na žádný dům Pod Břečťanem si nevzpomínám.“

„A co ten pan Smith?“ řekl Špekoun s pohledem upřeným na jeden ze vzkazů. „Proč by ho měl pan Goon z vily Pod Břečťanem vyhánět, ať už se ta vila nachází kdekoliv? A proč by se ho měl ptát, jaké je jeho pravé jméno? Musí to být člověk, který z nějakého důvodu používá falešné jméno. Opravdu zvláštní.“

„Zní to jako pořádné tajemství!“ řekl Pip s nadějí v hlase. „O těchle prázdninách jsme ještě na žádné nenarazili. A tady nám jedno spadlo přímo do klína!“

„A tyhle vzkazy byly doručeny do košíčku na kolíčky, na lopatu a do popelnice,“ řekl zamračeně Špekoun. „Říkám to správně, pane Goone? A kde jste našel ten poslední?“

„Víte to stejně dobře jako já sám,“ vyštěkl policista. „Byl objeven ve schránce na dopisy. Našla ho moje uklízečka paní Hicksová. A když mi řekla, že se v době doručení poslední-

ho vzkazu objevil v našem domě řeznický učeň, hned jsem té záhadě přišel na kloub.“

„Jenže já se dnes za řezníkovu učně nepřevlékl,“ řekl Špekoun. „Proč se nezeptáte skutečného řezníkovu učně? Nebo to mám udělat já sám? Jde o velmi zajímavý případ, pane Goone. Dám krk, že za tím něco vězí.“

„To bych řekl!“ vykřikl Goon. „Je to vaše práce, pane Fredericku Trotteville! Nesnažte se vymlouvat. Na to vás znám až moc dobře. Jestli se mě budete snažit vodit za nos, zle to s vámi skončí!“

„Bude lépe, když naši malou schůzku ukončíme,“ řekl Špekoun. „Já nikdy nelžu, pane Goone, nikdy. To byste už mohl vědět. Rád si dělám z lidí legraci, to je pravda. Ale v žádném případě nelžu! Tady – vezměte si svoje dopisy a nezapomeňte si tu prosím své kolo.“

Pan Goon se pomalu a vznešeně zvedl z křesla. Vzal vzkazy Špekounovi z ruky a zlostně jimi mrštil o zem.

„Klidně si je můžete nechat!“ řekl. „Poslal jste je vy a já je už nepotřebuji. Ale jedno si pamatujte – jestli dostanu na strážnici ještě jeden takový vzkaz, půjdu rovnou za inspektorem Jenksem a celou věc nahlásím.“

„Podle mého názoru byste to měl udělat tak jako tak,“ odpověděl Špekoun. „Mohlo by to být důležité. A na mě můžete rovnou zapomenout – nevím o těch anonymních dopisech vůbec nic. A teď už prosím běžte.“

„Zkontroloval jste, jestli na těch obálkách a vzkazech nejsou nějaké otisky prstů?“ řekl náhle Pip. „Mohl byste tak zjistit, jestli je opravdu psal Špekoun. A mohl jste otisky pro porovnání odebrat i jemu.“

„Všichni jsme ty papíry už měli v ruce, takže na nich zůstala spousta našich otisků,“ řekl Špekoun. „Vzpomněli jsme si pozdě!“

„Pcha!“ odfrknul si pan Goon. „Otisky! Jestli jste ty dopisy posílal vy, pane Fredericku Trotteville, určitě jste byl dost chytrý na to, abyste si oblékl rukavice. Řekl jsem, co jsem vám chtěl říct, a teď půjdu. Ale pamatujte na má slova – ještě jeden takový vzkaz a budete mít takový průšvih, že budete litovat, že jste se vůbec narodil. A kdybych byl na vašem místě, tak bych tu masku řezníkova učně spálil – kdybyste si ji dneska ráno neoblékl, nikdy by mě nenapadlo, že ty vzkazy jsou od vás.“

Pan Goon vyběhl ven z místnosti a bouchl za sebou dveřmi tak hlasitě, že Brok vyskočil a začal na ně drápat předníma tlapama.

„Nech toho, Broku,“ řekl Špekoun a znovu se usadil na kanapi. „Tak co si o těch vzkazech myslíte vy? Dost podivné ne?“

Larry sebral dopisy ze země a položil je na stůl. Všichni si je ještě jednou pečlivě prohlédli.

„Zdá se, že nás čeká trocha detektivní práce,“ řekl Larry s nadšením. „Goon se případu vzdal. Co kdybychom ho po něm převzali?“

„Přesně tak!“ odvětil Špekoun. „Pátrání začíná!“